

AZ ELŐADÁS MÁSODIK FELE

Aztán megint a szintaxisról volt szó,
és röpködtek a tárgyatlan igék,
a terem mellett üres volt a mosdó,
és örvénylett, mint egykor a vidék.

Először voltak végig nyitvahagyva
az ablakok („hagyják csak, majd üvöltök”).
Dolgozhat, hogy az örvényt áthidalja
bárki, aki tizennyolcat betöltött.

Vajon mit nézett rajta? mért követte
(ha követte, ha készakarva állt
az ajtóban)? A nagyterem hetente
a mellérendelésről kiabált.

De most a levegő is ömlött, ömlött,
az utca is üvöltötte: dugó!
És megpiszkáltak szívet, fogat, körmöt,
és bele egymásba, és nincs hunyó.

Szép háta, mellek – egyedül a szárny
volt ritka (vagy a testükhöz szorult?).
Volt bátor fiú, megdöbbenő lány,
és volt, aki a padjára borult.

Utassy József

TÍZ MONDAT

A vándormadarak kulcsa óra zárja az egeket.
A füvek sóhaja, akár a szomorúfűzeké, megfagy.
Ma még utcaseprő szelekkel barátkozom a sarkon.
Nem vagyok szegény, de a szegénység remegtet most is.
Kinek dadogjam el, ha nem neked: miért is élek?!
Nem veszem tudomásul fiunk halálát. És kész!
Két nagy szemem reflektora megszegényíti a gyertyákat.
Fekete vitára magához rendelt az Isten. Gyere máskor!
Korbáccsá sodródznak a szelek. Jaj nektek, magány jegenyéi!
Egy pohár csönd unatkozik az asztalon. Belenézek. Elreped.

ISTEN MENEKÜL

Van valami gyönyörű dolog abban,
ahogy előlünk Isten menekül:
halandók előtt Ő, a halhatatlan!
Kiderül egyszer minden, kiderül.

Egy perzsa sah, kit sóra birt a csend,
hírelte: nincs, nincs a sakknál nagyobb kincs.
Ha Istenről faggatták, így felelt:
sakktábla van, bábuk vannak, de matt nincs.

FORTÉLY

Mert ősebb ám a játék, mint a munka!
Már az összejtnek is humora van.
Gondoljatok a tíztonnás mamutra,
amint a fortély vermébe zuhan.

Gábor Miklós

TOLLAL

1965. október 10., vasárnap

Ez a lakás – ezek a kandalló előtt melegedő, meztelen popsijú gyerekek a falon; ez a nagy fa: első síófoki pasztellképem, Román Gyurka mellett ülve csináltam; apám fényképe: más sárgult családi fényképek; és ezek a nagyon olcsó bútorok, különösen a le-tört sarkok: kilátszik az ócska furnérlapok összefutó éle... A szendvicsestál, Jenő felragadta, mert: *Nem bírom nézni!*, aztán egy ideig a fiatal kis mérnökné tartotta kézben, aztán én, míg végre sikerült eltüntetni a szekrény nagyságú kamrácskában. Erzsi most ott fekszik ebben a lakásban ügyetlenül felkötött állal. Mikor megfogtam a fejét, hogy felemeljem, a festéktől száraz és törekeny haj, mint a műhaj, mint egy század eleji bábé, az életnek nyoma se volt benne – feje a párnák közt, lába a székre felpolcolva. *Reggelig így hagyhatják, ha akarják, persze le is fektethetik, ez már teljesen önökre tartozik –*